

การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาวธ วาจาสัตย

ความสำคัญของการศึกษาวิธีการเรียน

ในขบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แต่เดิมนั้น องค์ประกอบด้านวิธีการสอน และตัวผู้สอนมีความสำคัญมาก ตามความเชื่อที่ว่า การเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการสอนและตัวผู้สอนเป็นหลัก ดังจะเห็นได้จากบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ จะมุ่งไปสู่การสอนและครูผู้สอนเป็นสำคัญ

แต่ในระยะหลายปีมานี้ องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนได้รับความสนใจและมีบทบาทสำคัญในขบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้บทความของ Corder (1967 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2525:43) ชื่อ "The Significance of Learner's Errors" นับได้ว่าเป็นบทความที่มีบทบาทสำคัญที่กระตุ้นให้นักวิจัยหันมาสนใจเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและกลวิธี (strategies) ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนนี้มีตัวแปรหลายอย่างที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนที่อาจจะเป็นตัวแปรสำคัญประการหนึ่งคือ กลวิธีการเรียนของผู้เรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนจะต้องกระทำเองโดยที่ครูผู้สอนอาจจะไม่สามารถรับรู้ได้ว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เรียนอยู่นอกห้องเรียน Robin และ Thomson (1982:7) ให้ความสำคัญกับกลวิธีการ

เรียนและตัวผู้เรียนเป็นอย่างสูงในขบวนการเรียนการสอนภาษาโดยกล่าวว่า "ความสำเร็จหรือความล้มเหลว ในท้ายที่สุดขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้เรียนให้กับการเรียนนั้นผู้เรียนหลายคนมักจะตำหนิครูผู้สอน สภาพแวดล้อม และวัสดุการสอนที่ใช้เมื่อเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ โดยหารู้ไม่ว่าเหตุผลแห่งความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นอยู่ในตัวผู้เรียนนั่นเอง"

นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลาหลายปีรวมทั้งการเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะกระทำการวิจัยเพื่อให้ทราบว่าการที่นิสิตเหล่านั้น ซึ่งมีทั้งกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เป็นอยู่นี้เขามีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไร แตกต่างกันหรือไม่ และถ้ามีความแตกต่างกันจะมีความแตกต่างกันมากน้อยแค่ไหน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะต่าง ๆ 13 คณะ จำนวน 2,142 คน ที่เรียนวิชา Foundation English I ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 นิสิตเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนเก่งมาก (322 คน) กลุ่มที่เรียนเก่ง (812 คน) กลุ่มที่เรียนปานกลาง (931 คน) และกลุ่มที่เรียนอ่อน (77 คน) ซึ่งนิสิตเหล่านี้ได้รับเกรด A, B, C และ D ตามลำดับ ในการเรียนวิชา Foundation English I

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้ตาราง B.2 เมื่อระดับความเชื่อมั่นในการสุ่ม (Confidence Interval) = 99% และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่มากกว่า 5% ของ Yamane (1967: 399) ซึ่งเมื่อประชากรประมาณ 2,500 คน ควรใช้กลุ่มตัวอย่าง 662 คน แต่งานวิจัยนี้มีประชากร 2,142 คน และผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างถึง 710 คน จึงสามารถกล่าวได้ว่าการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนี้มีความเพียงพอและเป็นตัวแทนประชากรได้เป็นอย่างดี

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น ชื่อ เลขประจำตัว คณะ เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) แต่ละข้อมีระดับการปฏิบัติให้เลือก 5 ระดับ (5 point-scale) เพื่อให้ผู้ตอบบอกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของเขาทั้งในและนอกชั้นเรียน แบบสอบถามมีทั้งสิ้น 71 ข้อ แบ่งเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้คือ

2.1 กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง)

2.2 กลวิธีการเรียนด้านที่ 2 (ฝึกฝนภาษา)

2.3 กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น)

2.4 กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง)

2.5 กลวิธีการเรียนด้านที่ 5 (ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษเป็นครู)

2.6 กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ)

2.7 กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (open-ended) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้บอกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ตัวเองปฏิบัตินอกเหนือจากกลวิธีต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในตอนที่ 2

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากอาจารย์สถาบันภาษาที่สอนวิชา Foundation English II เพื่อให้ช่วยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปให้นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ทำการวิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าซึ่งนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

2. เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่ม โดยการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแปรปรวนโดยวิเคราะห์ด้วยสถิติ F-test (One-way) และหากว่าความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจึงจะทำการทดสอบความแตกต่างภายหลังด้วย Scheffe Test

3. สรุปและอภิปรายผลในรูปตาราง กราฟ และ คำบรรยาย

ผลของการวิจัย

1. ผลของการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1.1 กลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้มากคือ กลวิธีด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ซึ่งได้แก่หัวข้อ

การเดาความหมายของคำในประโยคจากข้อความส่วนอื่น ๆ ของประโยคนั้น

การเดาความหมายของคำหรือประโยคจากลักษณะท่าทางหรือวิธีการพูดของอาจารย์หรือชาวต่างประเทศ, เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรม, และการเดาหรือทำนายใจความสำคัญบางสิ่งที่อ่านโดยการอ่านชื่อเรื่องดูภาพประกอบหรืออ่านคำบรรยายก่อนจะเริ่มอ่าน

1.2 กลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้น้อยคือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับบุคคลอื่น) ซึ่งได้แก่หัวข้อการเขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น การหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การเขียนโน้ตย่อหรือบันทึกต่าง ๆ รวมทั้งบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ การทดลองบรรยายภาพเหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของตัวเอง หรือของคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์สมมุติ และการพูดภาษาอังกฤษประโยคต่าง ๆ กับพี่น้องหรือผู้ปกครอง

2. ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ระหว่างนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน สรุปได้ดังนี้คือ

2.1 นิสิตกลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 4 ข้อ จากกลวิธีการเรียนทั้งหมด จำนวน 71 ข้อ โดยจำนวน 4 ข้อนี้ เป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนเป็นของตนเอง) 2 ข้อ เป็นกลวิธีการเรียน ด้านที่ 3

(พยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับบุคคลอื่น) 1 ข้อ และอีก 1 ข้อ เป็นกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) โดยการใช้กลวิธีการเรียน ด้านที่ 4 กลุ่มเก่งมากปฏิบัติน้อยกว่ากลุ่มเก่ง ส่วนกลวิธีการเรียนที่เหลืออีก 2 ข้อ นั้น กลุ่มเก่งมากปฏิบัติมากกว่ากลุ่มเก่ง

2.2 นิสิตกลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) 6 ข้อ จากทั้งหมด 8 ข้อ

2.3 นิสิตกลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มปานกลาง ในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) 3 ข้อ จากทั้งหมด 6 ข้อ

2.4 นิสิตกลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มอ่อน ในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) 7 ข้อ จาก 16 ข้อ

สรุปและเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน จากผลการวิจัย ประเด็นที่น่าสนใจบางประเด็นคือ

1) จากผลการวิจัยที่พบว่าผู้เรียนนำกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) มาปฏิบัติมากที่สุดนั้น จะเห็นว่าผลการวิจัยนี้แตกต่างจากผลวิจัยของ เกตสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2530-79) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำกลวิธีการใช้ปริบทหรือการเดาความหมายของคำหรือประโยคเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติเพียงระดับปานกลางเท่านั้น เรื่องนี้สามารถตั้งข้อสังเกตได้ดังนี้คือ

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหา-

วิทยาลัย เป็นกลุ่มที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามา นอกจากนี้ นิสิตเหล่านี้ยังได้รับตำราเรียนอุปกรณ์การสอน ตลอดจนวิธีการสอนที่แตกต่างไปจากนักเรียนชั้นปีที่ 6 โดยทั่วไป

บทเรียนวิชา Foundation I (รวมถึง Foundation English II) เป็นบทเรียนที่กลุ่มอาจารย์ผู้สอนของสถาบันภาษาเป็นผู้เขียนบทเรียนเอง โดยมีหัวใจของบทเรียนคือการพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินกับการใช้บริบท (context) ในการทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียน เช่น คำศัพท์ต่าง ๆ เป็นต้น โดยบทเรียนทุกบทจะมีลักษณะคล้ายกันคือ ประกอบขึ้นด้วยส่วนต่าง ๆ 3 ส่วน คือ กิจกรรมก่อนอ่าน (Pre-read) กิจกรรมขณะอ่าน (Reading) และกิจกรรมหลังการอ่าน (Post reading)

ในส่วนที่เป็นกิจกรรมก่อนการอ่าน ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ศึกษาความหมายของคำศัพท์ยาก โดยอาจารย์จะพยายามโยงเรื่องสู่บทเรียน (Contextualization) โดยการผูกประโยคในสถานการณ์ รูปภาพ หรือสิ่งอื่น ๆ ขณะเดียวกันก็แนะนำคำศัพท์ใหม่ในบริบทนั้น ๆ ด้วย และในช่วงกิจกรรมการอ่าน ผู้เรียนก็จะได้มีโอกาสพบคำศัพท์เหล่านั้นอีก และในส่วนที่เป็นกิจกรรมหลังการอ่านนั้นผู้เรียนจะมีโอกาสใช้คำศัพท์ใหม่เหล่านั้นในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเขียนหรือการสนทนา เป็นต้น

กิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้นนี้เอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกการเดาความหมายของคำต่าง ๆ โดยเฉพาะเป็นการเดาอย่างมีหลักการนั่นคือ การใช้บริบทเพื่อความเข้าใจภาษาให้ดียิ่งขึ้น

ในส่วนของอาจารย์ผู้สอนนั้น ก็จะเน้นให้นิสิตพยายามใช้วิธีการเดาอย่างมีหลักการ ดังกล่าวข้างต้นตามเจตนาจ้างของบทเรียน ยกตัวอย่าง เช่น อาจารย์จะไม่สนับสนุนให้นิสิตใช้พจนานุกรมทันทีที่อ่าน นิสิตชั้นปีที่ 1 จึงนิยมการใช้วิธีการเดาโดยใช้บริบทช่วยเมื่อเรียน ภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้น ใช้ตำราตลอดจนวิธีการสอนของอาจารย์แตกต่างออกไป แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตร ได้มีการนำเอาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาใช้ในระดับมัธยมศึกษาแล้วก็ตาม แต่ก็มิ

ปัญหาหลายประการที่ทำให้วิธีการสอนนี้ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ เช่น ปัญหาเรื่องอุปกรณ์ การเรียนการสอน จำนวนนักเรียนซึ่งมีเป็นจำนวนมาก สถานที่และที่สำคัญที่สุดคือครูผู้สอนและนักเรียน ซึ่งควรจะเป็นลักษณะที่ครูต้องยึดถือนักเรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนการสอน (เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 1-2) และจากการวิจัยของ วสันต์ จันทรวงศา, (2519 อ้างถึงในเกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 12-13) เรื่อง “การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายมากที่สุด ประมาณ 71.58% และสอนให้ฝึกใช้ความคิดน้อยที่สุดเพียง 0.93% เท่านั้น จึงจะเห็นได้ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นมีโอกาสฝึกการใช้การเดาโดยอาศัยบริบทน้อยกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยดังกล่าว

2) ส่วนผลการวิจัยที่พบว่าผู้เรียนนำกลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับบุคคลอื่น) มาปฏิบัติน้อยนั้น สามารถกล่าวได้ว่า มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมไทย ซึ่งโดยทั่วไปที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและตรงกับที่ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2526 อ้างถึงใน เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2530: 67) กล่าวไว้มาแล้วว่า นักเรียนไทยมักจะไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนเพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะ ภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น

เหตุผลดังกล่าวข้างต้นอาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนไทยขาดความสนใจหรือมองไม่เห็นความสำคัญที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร

3) ผลของการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนพบว่าผู้เรียนกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มเก่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 ข้อ (จากทั้งหมด 71 ข้อ) จากกลวิธีการเรียน 3 ด้าน คือ กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 (พยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับบุคคลอื่น) ในหัวข้อการหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ กลวิธีการเรียน

ด้านที่ 4 (หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง) 2 ข้อ คือ เกี่ยวกับการถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ตอบคำถามถูกว่าหาคำตอบที่ถูกได้อย่างไร แล้วทดลองใช้วิธีนั้นกับตนเองในโอกาสต่อไป และเกี่ยวกับการถามเพื่อนร่วมชั้นหรืออาจารย์ว่ามีกลวิธีการเรียนภาษาโดยทั่วไปอย่างไรแล้วนำมาทดลองใช้เพื่อทดสอบว่าจะได้ผลหรือไม่

นอกจากนี้กลุ่มเก่งมากยังแตกต่างกับกลุ่มเก่งในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) ในหัวข้อ เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรม

เป็นที่น่าสังเกตว่าเกี่ยวกับความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 4 ทั้ง 2 ข้อนั้น กลุ่มเก่งมากนำกลวิธีการเรียนทั้งสองข้อดังกล่าวมาปฏิบัติบ่อยกว่ากลุ่มเก่งซึ่งตรงกันข้ามกับผลการแตกต่างในข้ออื่น ๆ ที่กลุ่มเก่งมากจะนำผลวิธีการเรียนมาปฏิบัติมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนเก่งมากนั้นมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง และจะพึ่งความสามารถของตัวเองเป็นหลักในการหาคำตอบต่าง ๆ และอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้เรียนเก่งมากนั้นสามารถคิดค้นหรือประยุกต์ใช้กลวิธีการเรียนของตนเองมากกว่าที่จะสอบถามจากบุคคลอื่น ซึ่งตรงกับที่ Papalia (1978:318) กล่าวว่า “ผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักเป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้ดีว่าควรใช้การเรียนรู้อะไรจึงจะเกิดประสิทธิภาพ” กลวิธีการเรียนทั้งสองเรื่องดังกล่าวข้างต้นที่กลุ่มเก่งมากเรียกปฏิบัติบ่อยกว่ากลุ่มเก่งอาจทำให้กลุ่มเก่งมากแตกต่างจากกลุ่มเก่งแม้ว่าการใช้กลวิธีการเรียนข้ออื่น ๆ ของทั้งสองกลุ่มจะไม่แตกต่างกัน

ส่วนความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 3 เกี่ยวกับการหาโอกาสพูดกับอาจารย์หรือชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษนั้น นับว่าสอดคล้องกับที่ Stern (1973: 415) กล่าวว่าผู้เรียนที่ดีจะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มเก่งมากเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี ข้อแตกต่างนี้ทำให้แตกต่างจากกลุ่มเก่งโดยทั่วไป

และสำหรับความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 เกี่ยวกับการที่เมื่อทำการบ้านและต้องอ่านข้อความ (passage) ภาษาอังกฤษจะอ่านเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปก่อนแล้วจึงจะใช้พจนานุกรมนั้น นับว่าสอดคล้องกับที่ Rubin (1982:75) กล่าวว่าผู้เรียนภาษาที่ดีจะเต็มใจที่จะเดาและเดาอย่างถูกต้อง โดยจะใช้บริบททั้งหมดที่มีในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ของการสื่อความหมายครั้งหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นข้ออีกข้อหนึ่งนี้อาจจะทำให้กลุ่มเก่งมากแตกต่างจากกลุ่มเก่ง

4) สำหรับผลการวิจัยที่พบว่าผู้เรียนกลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนในการใช้กลวิธีด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) โดยที่กลุ่มเก่งมากใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 6 นี้มากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนนั้น นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Papalia (1978, 318) ซึ่งกล่าวว่า “ผู้เรียนภาษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีกลวิธีการเรียนภาษาดีกว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ” นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังตรงกับที่ Rubin (1982:75) กล่าวถึงผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จว่าเป็นผู้ที่รู้จักใช้บริบทและสิ่งแวดล้อมทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อให้สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านหรือสิ่งที่ฟังได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้แล้วผลการวิจัยของ Hossenfield (1984 อ้างถึงในเศสสุตา รัชฎาวิชญกุล, 2530:25-26) ยังสรุปไว้อย่างชัดเจนว่า “ผู้มีผลสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงมักจะพยายามเข้าใจเรื่องที่อ่านขณะอ่านในใจ โดยการอ่านคร่าว ๆ โดยละทิ้งคำที่ไม่สำคัญ เพื่อจับใจความของเรื่อง และพยายามเดาความหมายของคำจากบริบท แต่ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมักไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องขณะอ่านในใจได้ และมักแปลความหมายของคำแต่ละคำ แทนที่จะเข้าใจความหมายรวม ๆ กันทั้งประโยคตลอดจนหาความหมายของคำศัพท์ทุกครั้ง โดยไม่พยายามเดาความหมายจากบริบทจากหัวข้อหรือตัวแนะนำความหมายที่มีในประโยคเลย” ซึ่งเรื่องนี้ นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้

5) เกี่ยวกับผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มปานกลางในการใช้กลวิธีการเรียนด้านที่ 7 (ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้น) โดยที่กลุ่มเก่งมากใช้กลวิธีด้านนี้มากกว่ากลุ่มปานกลางนั้นนับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของเกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล (2530) ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงและผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันที่ระดับ .05 โดยที่ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะใช้กลวิธีการเรียนทุก ๆ ด้านดีกว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ขณะเดียวกันก็สอดคล้องกับความคิดของ O'Melley (Chaudron, 1988: 115) และ Rubin (1982:42) ซึ่งต่างก็กล่าวว่าผู้เรียนภาษาที่ดี จะมีวิธีการใช้กลวิธีการเรียนต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น โดย Rubin เน้นการใช้ mnemoics อันเป็นเทคนิคที่ช่วยให้จำได้ดียิ่งขึ้นโดยการจัดสิ่งที่ต้องการจำให้สัมพันธ์กับแบบแผนหรือเชื่อมโยงสิ่งที่ต้องการจำเข้าด้วยกัน เป็นต้น ส่วน O'Melley เน้นการสร้างภาพเพื่อความเข้าใจและช่วยการจำ เช่น การสร้างภาพโดยใช้จินตนาการ เป็นต้น

6) สำหรับผลการวิจัยที่พบว่าผู้เรียนกลุ่มเก่งมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับกลุ่มอ่อน ในการใช้กลวิธีเรียนด้านที่ 1 (เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง) โดยที่กลุ่มเก่งมากใช้กลวิธีการเรียนด้านนี้มากกว่ากลุ่มอ่อนนั้น นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล ดังกล่าวในข้างต้น นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับความคิดของ Stern (1973: 412) O'Melley (Chaudron, 1988: 155) Carroll (1975:5) และ Robin (1982:47) โดยที่ Stern กล่าวว่าผู้เรียนที่ดีจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง สำหรับ O'Melley เชื่อว่าผู้เรียนที่ดีต้องรู้จักถามคำถามเพื่อให้เกิดความกระจ่าง และยังคงร่วมมือกับคนอื่นในการแก้ปัญหารวบรวมข้อมูลและสร้างกิจกรรมการเรียนทางภาษา เป็นต้น ในขณะที่ Carroll เห็นว่าผู้เรียนภาษาที่ดีต้องแสดงความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับ

ภาษาใหม่ และหาโอกาสใช้ภาษาอีกด้วย ส่วน Rubin ก็มีความเชื่อว่าผู้เรียนที่ดีนั้นจำเป็นที่จะต้องมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เช่น คิดหาคำตอบเสมอ แม้ว่าครูจะไม่เรียกให้ตอบก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับผู้บริหารควรตระหนักถึงปัญหาที่นิสิตมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงน้อยมาก ดังนั้นจึงสมควรจะสร้างโอกาสดังกล่าวให้กับนิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษ โดยตรงกับเจ้าของภาษาที่มีความเข้าใจในปัญหาของนิสิตโดยสถาบันภาษาหรือมหาวิทยาลัยอาจมีการริเริ่มตั้งศูนย์แนะแนว ซึ่งมีเจ้าของภาษาคอยช่วยแนะนำ การแนะนำอาจเริ่มด้วยการแนะนำเพื่อให้เรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น หรือแนะแนวในการสอบสัมภาษณ์เข้าทำงานเป็นภาษาอังกฤษเป็นอาทิ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยตรงกับเจ้าของภาษาซึ่งเป็นส่วนที่เสริมจากกิจกรรมบางอย่างที่ชุมชนภาษาอังกฤษรับผิดชอบอยู่นอกจากนั้นแล้วสถาบันภาษาอาจจะเป็นตัวกลางในการสนับสนุนให้นิสิต โดยเฉพาะนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้ฝึกเขียนจดหมายเพื่อติดต่อกับเพื่อนชาวต่างประเทศ ซึ่งสามารถกระทำได้ เพราะสถาบันภาษามีการติดต่ออย่างเป็นทางการกับสถาบันภาษาหลายแห่งในต่างประเทศ กิจกรรมลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนและใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

2. สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชา Foundation English I ควรจะสนับสนุนให้นิสิตใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร โดยอาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องกระทำเป็นตัวอย่างและพยายามส่งเสริมให้นิสิตเกิดความคุ้นเคยกับการฟังและพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษในระดับที่นิสิตสามารถทำได้ นอกจากนี้แล้วอาจารย์ผู้สอนควรพยายามให้นิสิตเห็นว่าการพูดผิดหรือการใช้ภาษาผิดนั้นเป็นเรื่องธรรมดาไม่ควรให้ความสำคัญมากนักเพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการเรียน นอกจากนี้แล้ว การที่อาจารย์สามารถให้ภาษาอังกฤษพูดได้อย่างคล่องแคล่ว อย่างน้อยจะเป็น

ตัวอย่างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ว่า แมตตนเองจะเป็นชาวต่างประเทศก็สามารถฝึกใช้หรือพูดภาษาอังกฤษได้อย่างดี หากรู้จักฝึกฝน

3. อาจารย์ผู้สอนควรมีบทบาทในการสอนการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษแก่นิสิตในชั้นเรียนของตัวเองโดยตรงเพราะนิสิตบางคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นับว่าต้องการความช่วยเหลือในด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาอาจไม่ทราบเลยว่าโดยความเป็นจริงแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้น กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้ก็นับว่ามีความสำคัญมากและสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้ดียิ่งขึ้น ถ้าเขาสามารถนำกลวิธีการเรียนต่าง ๆ ไปปฏิบัติอย่างน้อยที่สุด ควรให้นิสิตทั่วไปได้ทราบว่านิสิตที่เรียนเก่งมากใช้กลวิธีการเรียนอะไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีที่นิสิตที่เรียนเก่งมากใช้แตกต่างจากนิสิตที่เรียนอ่อน เช่น กลวิธีในการเดาอย่างมีหลักการ กลวิธีการใช้วิธีการเดาต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้นและกลวิธีที่ใช้ในห้องเรียนที่สำคัญ คือ กลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง

4. สำหรับอาจารย์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบรายวิชา Foundation English I จากการวิจัยพบว่านิสิตชั้น ปีที่ 1 นำกลวิธีการเรียนด้านที่ 6 (เดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ) มาปฏิบัติมากที่สุด ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะหลักการเดาโดยใช้บริบทนั้นนับว่าเป็นหัวใจอย่างหนึ่งของการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากความจริงที่ Robin และ Thompson (1982:14) กล่าวว่า การเรียนภาษานั้น ผู้เรียนจะต้องอยู่ในสถานการณ์คลุมเครืออยู่บ่อย ๆ ผู้เรียนจะต้องมีความอดทน ในขณะที่เดียวกัน Robin (1978: 46) ยังได้ย้ำว่าการที่จะทำให้เกิดความกระจำได้บ้างนั้น

ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้จักการเดาอย่างมีหลักการโดยใช้บริบทและสิ่งแวดล้อมช่วย

จากผลการวิจัยนี้ อาจจะกล่าวได้ว่าบทเรียนวิชา FE I นับว่ามาถูกทางแล้วเพราะ เป็นบทเรียนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้วิธีการเดาโดยอาศัยบริบทเข้าช่วย ผู้เรียนมีโอกาทำกิจกรรมเองจากการอ่านและการฟังโดยไม่ต้องคอยเป็นกังวลกับการใช้พจนานุกรม แต่จากการสุ่มที่กลุ่มผู้เรียนเก่งกับกลุ่มที่เรียนไม่เก่งมีการใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงพอจะกล่าวได้ว่า บทเรียนวิชา FE I อาจจะไม่สามารถเอื้อให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้ฝึกวิธีการเดามากนัก ซึ่งอาจจะเป็นเพราะแบบฝึกหัดที่ยากเกินไปหรือมีน้อยเกินไป หรืออาจเป็นเพราะนิสิตไม่ได้รับคำแนะนำอันถูกต้องในขณะที่เรียนเพราะอาจไม่กล้าถามอาจารย์ผู้สอน เป็นต้นปัญหาเหล่านี้ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อทำให้บทเรียน FE I ซึ่งมีส่วนดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นและสามารถใช้ได้ผลดีกับกลุ่มนิสิตที่เรียนอ่อนด้วย

5. สำหรับผู้วิจัย งานวิจัยนี้ศึกษานิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยทั่วไปโดยไม่ได้แยกนิสิตตามลักษณะวิชาที่เรียน ผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นสิ่งที่น่าสนใจหากจะมีการแบ่งกลุ่มประชากรใหม่เพื่อศึกษากลวิธีการเรียน เช่น แบ่งเป็นกลุ่ม Science และ non-science หรือนิสิตหญิงและนิสิตชาย เป็นต้น เพื่อหาความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนต่อไปในระหว่างกลุ่มนิสิตต่อไป

อีกประการหนึ่งควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาหากกลวิธีการเรียนที่เหมาะสมจริง ๆ กับผู้เรียนแต่ละกลุ่มเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเหล่านั้นได้พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีความสำคัญไม่น้อย

บรรณานุกรม

- เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล. “การเปรียบเทียบวิชาการเรียนรู้ภาษาอังกษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. “การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล.” กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- Carroll, John B. “Characteristics of Successful Second Language Learner” in *Viewpoints on English as a Second Language*. Edited by Marina Burt. New York: Regents Publishing Company, Inc., 1977
- Chaudron, Graig. *Second Language Classrooms: Research on Teaching and Learning*. Cambridge: Cambridge University Press, 1988. (114-115).
- Papalia, Anthony. *Learner-Centered Language Teaching: Methods and Materials*. Rowley: Newbury House Publishers, Inc., 1976. “Assessing Students’ Learning Styles and Teaching for Individual Differences. “*Hispania* 61 (1978): 318.
- Robin, Joan. “What the Good Language Learner Can Teach Us” in *Socio-linguistic Aspect of Language Learning and Teaching*. Edited by J.B. Pride. London: Oxford University Press, 1979
- Robin, Joan, and Thompson, Irene. *How to be a More Successful Language Learner*. Boston: Heinle & Heinle Publishers Inc., 1982